

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Příliš divoký
na ženění

CAITLIN CREWSOVÁ

PŘÍLIŠ DIVOKÝ
NA ŽENĚNÍ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vyucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**PŘÍLIŠ DIVOKÝ
NA ŽENĚNÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Tycoon Too Wild to Wed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1577-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1578-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1579-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hrdý Asterion Teras shlížel na drobnou, elegantní starou dámu před sebou v arogantním údivu, což bylo jeho základní nastavení. „Co prosím?“

„Slyšel jsi mě dobře,“ odpověděla jeho babička. Pohled měla ostrý a vychytralý, jako ostatně vždycky. Seděla ve svém oblíbeném křesle, jako by to byl trůn, ale Asterion nebyl typ muže, který před někým pokleká, ani když šlo o ženskou hlavu toho, co zbylo z jejich rodiny. Pak pronesla tu samou nehoráznost ještě jednou. „Potřebuješ manželku. Nutně.“

„Nedokážu si představit cokoliv, co bych potřeboval mív, *ya ya*,“ odušil Asterion.

A to by měl být konec debaty, ale jemu bylo jasné, že není.

Podíval se přes elegantní, vzdušný salon, z něhož byl e všech stran výhled na ostrov s hladinou Středozemního moře, blyštící se v dálce. Vila Terasových byla rodinným pokladem už po celé generace. Byla usazená uprostřed panství, které některý z jejich slavných předků dostal za nějakou službu dávno mrtvému králi.

Vila byla oficiálně známá jako hrad jeho babičky, tyčící se vysoko na místním významném kopci, z něhož byl výhled na celé ostrovní království. A v poslední době se Dimitra Terasová šťastně považovala

za svého druhu královnu všech, na které odsud shlížela.

A vzhledem k tomu, že Dimitra byla jednou z mála obyvatel ostrova, kteří se mohli chlubit přátelstvím se skutečnou královnou, která se už na veřejnosti objevovala jen zřídka, nikdo se to neodvážil zpochybňovat.

Dokonce ani Asterion, který zpochybňoval každého. Ať už šlo o cokoli. Jako by to byla jeho povinnost. Někdy si i myslel, že je.

Jeho bratr-dvojče, Poseidon, stál u jednoho z oken vzadu a Asterion z jeho napjatých ramen usoudil, že ani on není z vidiny manželství nijak nadšený. Vždycky se bavili nad články, které naznačovali, že mezi nimi, dvěma dědici rozsáhlého jmění rodiny Terasových, vládnou neshody. Byl to nesmysl, rádi trávili čas spolu.

Narodili se koneckonců jen asi minutu po sobě.

Ale oni si skutečný stav věcí radši nechávali pro sebe – bylo daleko zábavnější číst si o tom vzájemném nepřátelství. Byla ovšem pravda, že spolu rádi soupeřili, odjakživa a úplně ve všem. Aspoň jejich matka říkávala, že podle toho, jak aktivní byli už před narozením, nejspíš se museli pošouchovat už v děloze.

Přišli o ni při té samé nehodě, která jim vzala tátu i dědečka, to jim bylo dvanáct.

Asterion ale nechtěl přemýšlet o věcech, které nemůže změnit. Zvlášť ne o tomhle. Ještě stále si pamatoval, jaký to byl šok a co po něm následovalo.

„Vy oba,“ pokračovala Dimitra s tím ocelovým podtónem v hlase, „jste sotva lepší než dva vlci. Den za dnem o vás poslouchám věci, nad kterými zůstává rozum stát. Ani nevím, kdo z vás má horší pověst.“

Poseidon se zasmál. „Dost jsem se snažil, abych to byl já.“

„Nesmysl,“ odfrkl si hlasitě Asterion a pozvedl obočí.

„Vždyť tebe každý miluje, jsi jejich oblíbený playboy. Taková hračka, jen tě využijí a zas odhodí.“

„Ne všem připadá úžasné být považovaný za Netvora Středozeří, *ton megalýtero adelfó*“, odpověděl Poseidon se svou obvyklou lehkostí a usmál se.

Asterion se zamračil. Přesně takoví byli už od malička.

„Jsem stará,“ oznámila jim jejich babička. Bylo to šokující prohlášení z úst ženy, která celou věčnost tvrdila, že hodlá být na světě navěky. Tohle Asterion nezpochybnoval. Teď, když na ni oba její vnuci upřeli udivený pohled, se usmála. Nebyl to milý úsměv. „Smrt mi dýchá na záda.“

„Minulý týden jsi tady udělala velkou událost z toho, že ti doktoři řekli, že jsi zdravější než běžní třicátníci,“ připomněl jí Asterion. „Nebo už jsi na to zapomněla?“

„Jsou věci, na které bych zapomněla opravdu ráda,“ pronesla Dimitra kousavě. „Bohužel mám paměť jako slon. A vás dva vidím naprosto jasně. Každý den jsem nucená číst o vašich výstřelcích a už nejsem nejmladší. Nemám v úmyslu se dívat, jak naše rodina vymírá jen proto, že vy dva jste nepoužitelní.“

„Nepoužitelní?“ zopakoval Poseidon s úsměvem, který jeden bulvární plátek nazval nebezpečnějším než zemětřesení, tolik svůdný byl. „Nejsem si jistý, že by s tebou naši akcionáři souhlasili, *yia yia*.“

„Když jsem to naposledy kontroloval,“ souhlasil Asterion, „Poseidonova Hydra Shipping a moje Minotaur Group dalece překročily průměrný příjem kohokoli z této rodiny. A to nejen tento rok, *yia yia*, každý rok. Ale to přece víš.“

„Přesně to jsi po nás taky chtěla,“ zamumlal Poseidon.

Dimitra předstírala, že ho neslyšela. „Chci pravdoučata,“ řekla a mávla při tom rukou, jako by pro ni jejich obchodní výsledky nebyly důležité.

Ale Asterion dobře věděl, že Dimitra Terasová má skvělou podnikatelskou mysl a neváhá ji použít jako zbraň, kterou své konkurenty dostane na kolena.

Od koho si myslí, že se to on a jeho bratr naučili?

„Je ti dobře?“ zeptal se, zatímco Poseidon se jen smál. Byli sice identická dvojčata, ale nikdy nikdo neměl problém je od sebe rozeznat. Měli tytéž tmavé vlasy, tytéž modré oči, jako to moře kolem. Ale jeden z nich se nikdy neusmíval a ten druhý se nikdy usmívat nepřestal. „Odkdy jsi domácí typ?“

„To nemá s domácím typem nic společného, *paidiá*,“ odsekla babička.

Děti. Jako by Asterion s Poseidonem byli batolata, lezoucí kolem po kolenou v krátkých kalhotách.

Nikdo jiný by se neodvážil mluvit s dvěma muži, patřícími k těm nejlivnějším na světě, takhle. Zvěsti o jejich úspěších je předcházely, jejich rivalové se radši podrobili, než aby se pokusili s nimi bojovat. Ženy se jim vrhaly k nohám. Od jejich dvanáctých narozenin, existovala na světě jen jediná osoba, která měla tu odvalu mluvit s nimi, jako by to byli obyčejní smrtelníci.

A dnes je rozhodně nešetřila.

„Smutná pravda, kterou jsem musela přijmout, je, že ani jednomu z vás se nedá věřit, že si najdete vhodnou partnerku,“ pokračovala Dimitra trpělivým tónem, který si zjevně užívala. „Jste příliš zhýralí, oba, na to, abyste byli schopní na to jít jinak.“ Bratři se na sebe podívali, ale neměli co namítnout. „Ani se vám nedá věřit, že to zvládnete v nějakém rozumném čase. A já chci vidět pravnoučata, i kdyby to bylo jen proto, abych zajistila, že budou mít správnou výchovu. To nemá nic společného s mou velkou starostí o vaši povahu. Chci si být jistá, že je linie rodu zajištěna.“

Bratři se na sebe znovu podívali a pak oba upřeli zrak na babičku.

„My jsme přece pokračování rodové linie,“ řekl Asterion tiše.

Dimitra si odfrkla. „Během uplynulých let jsem vám to oběma mnohokrát naznačovala, ale nikdy se nezdálo, že byste si toho všimli. Takže tentokrát s vámi budu mluvit jazykem, kterému budete rozumět.“ Stará žena se naklonila dopředu a sepnula ruce, takže se ta spousta šperků nedozírné ceny zaleskla ve slunečním světle, dopadajícím sem okny. „Každý z vás si vezme ženu, kterou mu vyberu, nebo zařídím, že vaše dědictví připadne někomu cizímu, místo toho, abych ho rozdělila mezi vás. Cizinci, který pak bude, pro případ, že byste to zapoměli, mít rozhodující podíl v rodinném podniku.“

Asterion nesouhlasně zamručel. „Na to jsme samozřejmě nezapoměli.“

„Ty nesnášíš cizí lidi ještě víc než my dva,“ připomněl jí Poseidon.

„Je to jen na vás,“ prohlásila Dimitra rezolutně.

A usmála se, na Asterionův vkus trochu moc jako kočka, která má před sebou otevřenou klec s kanárkem. Kdyby mu něco podobného řekl kdokoli jiný než jeho milovaná babička, prostě by se otočil na podpatku, opustil místnost a pak by ho zničil. Ale svou babičku miloval – a nejen proto, že dobře věděl, že nevyhrožuje jen tak naplano.

Byla prostě jejich jediným slabým místem. Oba si vydělali své vlastní jmění. Prošlapali si svou vlastní cestu. Byl to jediný člověk, který jim po té nehodě z rodiny zbyl, a také jediný, kdo se o ně od té doby staral. Tak trochu po svém, to jistě, ale Asterion o tom ani nemusel s Poseidonem mluvit, věděl, že to cítí oba stejně.

Jestli Dimitra chce právnoučata, nějaká jí dají.

I když nepřilíš ochotně.

Dimitra mlčky seděla, jako by čekala nějaký výbuch. Třesk rozbíjené vázy, pěst zabořenou do stěny... ale

nevychovala je, aby dávali najevo své emoce tak výrazně.

Dimitra se usmála ještě víc, když bratři jen dál čekali. „Chci, aby bylo naprosto jasné, že to řídím já, ne vy. Oba musíte souhlasit, že se budete dvořit – a pak si ji i vezmete – ženě, kterou vám vyberu.“

Bratři na sebe vrhli krátký pohled beze slov.

„Říkáš to, jako by pro nás bylo těžké dvořit se ženám, *yia yia*“, zavrčel Poseidon. „Nechci, aby ses musela červenat, ale to ani pro jednoho z nás nebyla žádná velká výzva. Nikdy.“

„Řekla jsem *dvořit se jí a pak si ji vzít*“, odfrkla si Dimitra uštěpačně. „*Ne svést a pak odhodit*. A nebudou to takové ty strašné holky z plakátů, které se vám líbí. Potřebujete dobrou ženu, oba. A když už o tom mluvíme, ne, nevěřím, že byste byli schopní zaujmout nějakou slušnou ženskou.“ V očích, modrých stejně jako byly ty jejich, se jí zablýsklo. „Vzhledem k tomu, že se vám to ještě nikdy nepovedlo.“

Asterion už se zase mračil. „Nechápu, proč bys chtěla riskovat rodinný odkaz kvůli něčemu tak hloupému jako *dvoření a manželství*.“

„Vy dva jste nešťastní, ať už si to uvědomujete, nebo ne,“ prohlásila Dimitra a potřásla hlavou. „Máte příliš mnoho moci, jste příliš zahledění do sebe a své cesty životem a co z toho? Vleče se za vámi dlouhá řada žen se zlomeným srdcem, vyprávějících hrůzostrašné historky o tom, jak jste se k nim chovali.“

„Nikdo si nestěžuje na to, jak jsme se k němu chovali,“ namítl Poseidon. „To spíš na to, že už se k nim nechováme tak, jak jsme se k nim chovali dřív.“

Dimitra málem protočila oči. „Pořád o vás píšou v bulváru, je to jeden skandál za druhým, a věřte mi, když vám říkám, že jednu dojdete tak daleko, že s vámi žádná rozumná ženská nebude chtít mít nic do činění.“

Poseidon se zasmál. „Ty to říkáš, jako by to bylo něco strašného.“

„Máte zodpovědnost k této rodině a jejímu odkazu, Poseidone,“ odpálila ho babička. „A ty jsi v současnosti na hraně chvíle, kdy tě lidé začnou vnímat jen jako o něco málo víc než hloupou prostitutku.“

V jiné rodině by to byla urážka, ale Poseidon se nepřestával usmívat.

„*Hloupou* určitě ne, to nikdy.“

Dimitra přesunula svůj ostrý pohled k Asterionovi. „Zatímco ty kolem sebe rád šíříš auru jakéhosi goticky záhadného, věčně zamračeného poloboha, přestože jedině, co je na tom záhadné, je, že to může vůbec nějaká žena považovat za něco jiného než tu nejhorší formu narcisismu. Nikoho tvoje problémy nezajímají, Asterione. Takhle nevypadá osobnost, to je afektovanost.“

Asterion pozvedl jejím směrem jedno obočí a ignoroval, jak se jeho bratr zasmál. „Ne všichni jsme vrozeně okouzlující, *yia yia*. Někteří musíme být trochu náročnější na pochopení.“

„Už jsem se rozhodla,“ rázně ho utnula Dimitra. „A vy se musíte rozhodnout teď, protože smrt už číhá a může si pro mě kdykoli přijít.“ Ve skutečnosti přímo zářila zdravím, ale ani jeden z nich nic nenařadil, a tak pokračovala. „Buď se navždy vzdáte svého podílu na dědictví, nebo pro jednu budete dělat, co se vám říká.“

Bratři se na sebe znovu podívali a na chvíli zavládlo naprosté ticho.

Ale oni spolu komunikovali, tak jako vždycky, A Asterion viděl, jak se jeho vlastní reakce zrcadlí v bratrových očích.

Jak hrozné to může být? zeptal se Poseidon beze slov.

Asterion si vzpomněl na manželství svých rodičů

a věděl, že to může být opravdu hrozné. Dokonce nenesitelné.

Ale rozhodl se, tady a teď, že tu frašku možná i přijme, když to babičku potěší – a věděl, že vždycky udělá, co tu starou, pošetilou dračici potěší – určitě ovšem neměl v úmyslu dovolit, aby zabředl do toho, co lidé obvykle s manželstvím spojují. Nepřipustí nějaké spojení duší. Důvěrnost.

Není na takové věci stavěný a nedovolí, aby se kolem něj motaly. Už dlouho žije svůj život tak, jako ho žít chce, má ho plně pod kontrolou a nikdo mu ho nebude řídit do takové míry. Ani jeho babička ne.

Ta si možná myslí, že tu má navrch, ale Asterion dobře věděl, že je nemůže násilím odvléct k oltáři.

Pravdou ovšem bylo, že rod Terasových potřebuje následníky. A bude lepší, když jim je obstarají vhodné nevěsty, takže si to prostě odbude a pak bude žít dál tak, jak žil vždycky, a dělat všechno proto, aby dosáhl svých cílů.

Ne že by něco takového chtěl babičce vyprávět. Je to koneckonců Terasová. Také ráda vyhrává.

A co se týče potenciální nevěsty, bylo mu to jedno. Ženy jsou jako dezert. Nadýchaný a sladký – člověk ho rychle sní a rychle na něj zapomene.

Asterion předpokládal, že to platí i pro ty „slušné“, možná jen ukryté pod jednou, dvěma vrstvami otravné slušnosti.

To i beze slov sdělil svému bratrovi. Pak oba v dokonalé souhře přikývli. Pak se obrátili k babičce, která dál seděla na svém trůnu a tvářila se stále stejně přísně.

„Samozřejmě se oženíme s dívkami, které nám vybereš,“ prohlásil Asterion.

Řekl to se zjevným nesouhlasem, ale to Dimitru ještě víc potěšilo, jak se zdálo.

„Někdo to musí dát vědět novinářům,“ dodal Poseidon. „Očekávám, že se strhne vlna hořekování.“

Ulice budou plné lkajících dívek, strhávajících si oblečení... jako obvykle.“

Ale Dimitra Terasová se jen usmála, jako by věděla, něco, co oni ne.

Což bylo samozřejmě nemožné.

DRUHÁ KAPITOLA

Brita Martisová se do otcova smutného, zchátralého domu tu noc vrátila jen z nutnosti. To byl pro ni vždycky jediný důvod se vracet.

Strávila lepší část roku kempováním na nejdívočejších místech pozemků, o něž její rodina už několik generací ani nepředstírala, že se stará. Jako dítě se potulovala krajinou, vyhledávala zbytky starých zahrad, zarostlých nálety a bujnými popínavkami, a snažila se najít labyrint z živého plotu, který viděla na starých kresbách v některém z nepoužívaných pokojů.

Dokonce už tehdy se své rodině vyhýbala, jak jen to šlo.

Dnes dávala přednost společnosti tvorů, kteří žili v divočině, v hustých lesích v prastarých kopcích, protože ty vždy považovala za svou skutečnou rodinu, a lesy byly jejím pravým domovem. Pro Britu byly ty tlapy a drápy rozhodně příjemnější než trávit čas s kýmkoli z lidí, s nimiž byla spřízněná krví. Všichni žili ve staré vile – bylo v ní snad ještě víc lítosti a nesplněných snů, než měla ve zdech kamenů.

Bylo už pozdě večer a ona se vkradla dovnitř z jedné z neudržovaných zahrad. Pomalu a opatrně, protože se naučila, že je mnohem lepší vědět, kde přesně se její táta, nevlastní matka a nafoukané nevlastní sestry nacházejí než na ně někde narazit nepřipravená. To

nikdy nedopadlo dobře, vždycky následovaly hádky, hrozná obvinění a nepříjemné scény. Bývalo jí z nich špatně ještě dlouho potom.

Po třech letech, které strávila daleko od rodiny a jejich požadavků, byl ten poslední rok, kdy se viděli přece jen častěji, o hodně těžší.

Dnes večer potřebovala jen doplnit zásoby a něco málo vyprat. Pak měla v plánu zase vypadnout, ještě před rozedněním. Jednak proto, že se za každou cenu chtěla vyhnout setkání s kýmkoliv z příbuzných, a také proto, že nikde nebyla šťastnější než v divočině. Nejradši spala s hvězdami nad hlavou, obklopená divokými tvory, které tak milovala.

Kdo potřebuje pochybné vazby k pokrevním příbuzným, když má tohle všechno?

Přešla po bývalém trávníku a zmizela ve stínu po straně staré vily, která byla jen stínem své zašlé slávy a velkoleposti už v době, kdy se Brita narodila. Zнала ji jen ze starých fotografií, které našla v zaprášených krabicích v opuštěných pokojích. Nikdo z rodiny se o dům nestaral, co pamatovala. Postarat se o historický dům v tomto ostrovním království znamenalo utratit peníze, které její rodina radši utrácela za sebe. Elektrické vedení bylo v katastrofálním stavu, střechou zatékalo a ve zdech se zabydly myši, ale její macecha řídila drahé auto a na plážové večírky lepší společnosti chodila zásadně v luxusních šatech.

A ta stará vila se svou popraskanou omítkou, zanedbaná a ponechaná napospas zubu času, tam stála jako dokonalá připomínka toho, co se stalo z rodiny Martisových.

Brita měla vždycky lepší vztah k tomu domu než ke své rodině. Kdyby to bylo na ní, vykopla by ty lidské parazity a ubytovala tam místo nich zvířata. Často snila o tom, že to udělá.

Dveře a okna byly dokořán, aby dovnitř mohl příjemný vzduch vlahé středomořské noci. Brita hned

věděla, že to není z lásky k čerstvému vzduchu. Jejímu otci, maceše nebo chamtivým nevlastním sestřám byl nějaký čerstvý vzduch ukradený, pobytu venku se až na výjimky vyhýbali – ale šlo samozřejmě o peníze. Nechtěli příliš utrácet za topení a klimatizaci a v domě bylo k večeru vlhko a chladno. Navíc si potřebovali udržet alespoň ten zbyteček personálu, jinak by se o sebe muselo postarat sami, takže bylo potřeba zajistit alespoň trochu přijatelné podmínky k životu. Tak otevřeli všechna okna a předstírali, že se jim to tak líbí.

Brita to nikdy předstírat nemusela. Všude kolem, kamkoli se člověk podíval, bylo moře, a lehký větřík od něj vál snad pořád. Zvláště když stála na jednom z těch útesů, které považovala tak trochu za svůj obývací pokoj. Obklopovala ji tam flora a fauna, které byly jedinou rodinou, již potřebovala.

A bývaly tam také o dost tišší večery.

Naučila se, jak se pohybovat neslyšně a nepozorovaně, což hojně využívala ke sledování divokých zvířat. Mohla tak najít ta zraněná a pomoci jim, pozorovat chování těch zdravých a najít přátele. Příslušníky její vlastní rodiny bylo ovšem velmi snadné vystopovat.

Také proto, že byli velmi hluční.

„Něco se s tím už udělat musí, Vasilisi,“ zaslechla hlas své macechy, zvýšený a afektovaný, tak, jak na otce obvykle mluvila. „Do konce toho jejího zkušebního roku už zbývá jen měsíc nebo dva. A pak co pak bude s námi? Ona si odpluje do nějakého kláštera a my půjdeme do chudobince, nebo co?“

Jako obvykle mluvili o Britě, a ta si venku v temnotě povzdechla. Tiše.

Kdyby šlo všechno podle plánu – nebo aspoň podle toho, jak to bývalo už od dob, kdy byla malá –, úplně by ji ignorovali. Její matka od Vasilise utekla, když byla Brita ještě batole, a pak se ukázalo, že na

dálku být máma neumí. Nebo možná prostě utekla, když mohla, a to, že tu musela nechat Britu, byla jen nechtěná vedlejší oběť. Ať tak či tak, odjela z ostrova a už se nikdy nevrátila. Naposledy, když byla s Britou v kontaktu – někdy loni jí napsala podivný mail – prý *následovala své štěstí do nějakého jógového centra kdesi v Indonésii, který už trval tak jako čtyři cesty kolem Slunce.*

Vasilis se rychle a ochotně znovu oženil a jeho nová manželka Nikoletta napřed chtěla Britu vidět, jak nejméně to šlo.

Což malé Britě vyhovovalo.

Ještě dnes na ty roky vzpomínala jako na úžasné. Byla ještě dítě a mohla si pobíhat po panství, jak se jí zachtělo. Rodina Martisových, kdysi součást aristokracie v tomto malém ostrovním království ve Středozemním moři nedaleko řecké pevniny, už dávno přišla o své bohatství i postavení. Takže zatímco její otec a macecha a nevlastní sestry vymýšleli, jak by ho získali zpátky, aniž by se museli snížit k něčemu takovému, jako je *práce*, Britu ponechali jejímu osudu.

A ona si to moc užívala.

Potom se ale bohužel začalo pomalu ukazovat, že z ní bude opravdu krásná dívka. Doma se o tom vedly nekonečné diskuse. Pokaždé, když se vrátila z toulání se po lesích a kopcích, zjistila, že ji všichni pořád pozorují. Ale jelikož jí už tak připadali divní – a postupem času o to divnější, o co víc si rozuměla s divokými tvory – usoudila, že je to jednou musí začít nudit a nechají toho.

Jenže to bylo horší a horší. Čas ubíhal a místo toho, aby byla v pubertě samá ruka samá noha s tváří plnou pupínků jako spousta jejích vrstevníků, byla náhle ještě krásnější.

A to byla katastrofa.

Okamžitě jí zakázali se potulovat krajinou – dokonce nesměla ani na pozemky kolem domu. Místo

toho, aby se vychovávala sama tak, jak potřebovala, náhle na každý její nádech dohlížel celý výbor, složený z těch nejprotivnějších lidí, jaké znala.

Najednou je všechno zajímalo, museli znát každý detail, vědět o ní a jejím vzhledu všechno, a zrovna tak o jejím oblékání, chování a mluvě. Nemohla udělat ani pár kroků, aby si ze všech stran nevyslechla nějakou sžíravou kritiku. Byla to neuvěřitelně matoucí změna a nikdo jí nevysvětlil, co se děje.

Brzy ovšem pochopila.

Zaslechla to jen náhodou, stejně jako dnes večer. Její rodina totiž ráda sedávala společně nad *ouzem*, zatímco Brita dávala přednost samotě. Jako snad každé dítě v historii si mnohokrát vyslechla, jak neslušné je poslouchat za dveřmi, a jak si takové dítě nezaslouží slyšet o sobě cokoli dobrého. Ale ona po žádné pochvale stejně netoužila.

Brita vždycky chtěla jen informace, protože jí nikdo nic nevysvětloval.

A dříve či později její upovídání a nediskrétní příbuzní nahlas probírali věci, které neměla slyšet. Mysleli, že už je v posteli.

Bylo to jako pohádka, ala jenom ta ošklivá část.

Její rodina se totiž rozhodla, že protože je Brita tak překvapivě, neuvěřitelně krásná, jediné, co potřebují k vyřešení svých finančních problémů, je provdat ji za patřičně bohatého muže. A čím víc rostla do krásy, tím divočejší fantazie spřádali, co se jejího budoucího bohatého manžela a výše jeho příspěvku jejich rodině týče.

Byli si jistí, že to bude stačit, aby si zajistili cestičku zpátky mezi boháče.

Poprvé se jí pokusili provdat hned, jak jí bylo osmáct.

V den jejích narozenin jí její starší nevlastní sestry přivedly výběr nápadníků. Všichni pocházeli z vyšších vrstev a jeden byl horší než druhý.

Brita si dávala pozor, aby se chovala, jako by jí to bylo fuk. To bylo klíčové, naučila se to už dávno. Stačil jediný náznak nějakých emocí a Nikoletta udělala přesný opak toho, o co ji Brita požádala. Vždycky hledala způsob, jak by mohla svou nevlastní dceru potrestat za to, že je živoucí, chodící připomínkou manželky, kterou Vasilis miloval jen ve vzpomínkách, a to ještě jen když byl opilý.

Tehdy si zachovala lhostejnou tvář a fungovalo to. Dovolili jí vystudovat, protože se, jak sama říkala, někde musí naučit, jak se chovat ve společnosti těch výjimečných mužů, kolem kterých by se podle své macechy měla motat, aby s jedním z nich později spojila svůj bezchybný původ.

Rodina počkala, až dokončí univerzitu a místo tradiční oslavy jí rovnou přivedli muže, kterého jí vybrali za manžela. Tentokrát se domluvili a nedali jí na výběr, rozhodli se, že to má být ten jeden jediný.

Byl o hodně starší, tak v tátově věku, jestli ne ještě o deset let starší. A i když nebyl nepříjemný – což už samo o sobě byl pokrok oproti těm minulým nápadníkům – připomínal Britě ryby z hlubin moře, bledé a slizké, s vypouklýma očima.

Už kvůli tomu by si dvakrát rozmyslela, jestli si ho chce vzít, ale ona si vlastně neměla v úmyslu brát nikoho. A přestože si po dobu studií vždy nechávala svůj názor pro sebe, protože se nehodlala účastnit těch slovních strkanic, které její rodina považovala za něco jako sport, tentokrát svůj odpor neudržela.

Jednoho dne, když se její nevlastní sestry právě dohadovaly, koho slavného pozvat na její svatební hostinu, i když nikoho z jmenovaných osobně neznaly, a její táta s macechou zapíjeli svůj dohazovačský úspěch, Brita vzhlédla od večere – připravené odděleně v kuchyni personálem, který také považovala víc za svou rodinu než tuhle bandu, protože by nemohla jíst maso tvorů, na nichž jí tak záleží – a usmála se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příliš divoký na ženění.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.